

Arrest

nr. 267 093 van 24 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 1 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor verzoeker, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 september 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 27 september 2018 om internationale bescherming. Op 30 maart 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 20 oktober 2020 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Op 2 december 2020 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een tweede verzoek in om internationale bescherming. Op 15 februari 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren en getogen te zijn in Jordanië, Amman. Uw beide ouders zijn Palestijnen van origine, maar uw moeder slaagde er, als vluchteling van '48, in om de Jordaanse nationaliteit te verwerven. U bent ongehuwd en niet UNRWA geregistreerd. Als kind werd u steeds gepest en gediscrimineerd omdat u als Palestijn als vreemdeling werd beschouwd, pesterijen die ook verder liepen tijdens uw volwassen leven. U klaagt tevens de gelimiteerde rechten van Palestijnse vluchtelingen in Jordanië aan. In 2017 verhoogde de Jordaanse overheid de prijzen van de paspoorten van Palestijnen van 25 naar 300 dinar. Een hoog bedrag gezien Palestijnen verplicht hierover dienen te beschikken en deze slechts een geldigheidsduur van twee jaar kent. Omwille van deze prijsverhoging nam u op 22 februari 2017, 4 maart 2017 en 9 mei 2017 deel aan betogingen voor meer rechten voor de Palestijnen. Op 11 mei 2017 werd u gearresteerd. Tijdens de ondervraging werd u uitgescholden en geslagen. U zou hierop één van uw ondervragers hebben teruggeslagen. Enkele uren later zou men u ondervraagd hebben, u hebben beledigd en geslagen. De volgende dag werd u van uw handboeien ontdaan en naar de gevangenisdirecteur gebracht die u opnieuw uitschold. Daarna moest u uw handtekening zetten onder een document en werd u gezegd dat u de volgende dag naar het parket zou worden gebracht. De volgende dag werd u samen met zes anderen naar de openbare aanklager gebracht. Er werden u vragen gesteld over uw facebookpagina, uw deelname aan betogingen en u werd gewezen op een rapport vanuit de gevangenis waarin stond vermeld dat u problemen had met celgenoten en de ondervrager had geslagen. Hij besloot u daarom gedurende zeven dagen in hechtenis te nemen. U zou dit oneerlijk hebben gevonden en hem van weerwoord hebben gediend waardoor hij uw straf verhoogde naar 15 dagen gevangenschap. Daarna werd u overgebracht naar de gevangenis van Juweida waar ze u verbaal zouden hebben vernederd en uw hoofd hebben kaal geschoren. U kon naar uw familie bellen die een advocaat voor u regelde. Na de zitting werd u op 29 mei 2017 onder borg en onder de voorwaarde dat u uw woonplaats niet zou verlaten, vrijgelaten. Op 30 mei 2017 ging u naar het ziekenhuis, u kreeg er de nodige behandelingen en mocht na twee dagen naar huis. Hierna nam u contact op met uw advocaat die zei dat u beschuldigd werd van drie zaken, namelijk zich verzetten tegen de veiligheidsdiensten, schade toebrengen aan het algemeen belang van de staat en conflicten veroorzaken op sociale media. Uw advocaat zou u hebben gezegd dat de situatie moeilijk lag voor u omdat u effectief bepaalde posts had geplaatst op facebook, dat u uw deelname aan de betogingen had bekend en dat er getuigen waren geweest van uw vechtpartij met de ondervrager. U diende elke donderdag uw aanwezigheid te bevestigen. U werd verder ook ontslagen door uw werknemer omwille van uw langdurige afwezigheid, kreeg problemen met uw familie die u het kwalijk namen dat u zich overal in mengde en u vreesde te zullen worden opgesloten. U zag als enige oplossing het land te verlaten. Ondanks uw reisverbod, slaagde u erin, met hulp van een smokkelaar en zonder uitreisstempel, het land te verlaten. Op 20 juli 2017 nam u een vlucht naar Turkije. U stuurde uw paspoort terug naar Jordanië waar uw broer een visum regelde voor u in de ambassade van Bosnië. In oktober 2017 probeerde u een eerste maal uit Turkije te vertrekken via Bosnië maar slaagde daar niet in. Een tweede poging, op 22 februari 2018, lukte wel. Vanuit Bosnië ging u naar Oostenrijk waar u in de luchthaven een verzoek om internationale bescherming indiende. U bekwam er een weigering. Vanuit Oostenrijk reisde u vervolgens verder naar België waar u op 27 september 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw geboorteakte, een kopie van een medisch attest, twee attesten van uw psycholoog, een document dat bewijst dat u afstamt van een Jordaanse moeder maar via haar de nationaliteit niet kunt verwerven, een kopie van de verblijfsvergunningen van uw vader en grootvader, een Jordaanse wet, racistische commentaren op Facebook tegen Palestijnen in Jordanië, een Human Rights rapport Jordanië 2018, een rapport inzake 'Zwarte September', een foto van uw hand, en een kopie van een uittreksel uit uw gerechtelijk dossier neer.

Op 2 april 2020 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende op 4 mei 2020 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 20 oktober 2020 nam de RvV in uw hoofde tevens een beslissing

tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (arrest 242559).

U bleef in België en op 2 december 2020 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het verlengde van uw eerdere verklaringen legt u in kader van onderhavig verzoek een beslissing van het Ministerie van Justitie neer (dd. september 2018), waaruit blijkt dat u bij terugkeer naar Jordanië opgesloten zal worden. U vreest dat uw familieleden schade toegebracht zal worden als ze u niet te pakken kunnen krijgen. Daarnaast zal u bij terugkeer verhoord worden over het feit dat u lange tijd in het buitenland verbleef. U zal geen nieuwe documenten meer ontvangen van de Jordaanse autoriteiten.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat het CGVS oordeelde dat u geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt omdat (I) de door u aangehaalde voorbeelden van discriminerende behandeling niet van die aard zijn dat kan gesproken worden van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie omdat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend moeten zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, terwijl dit in uw hoofde niet het geval blijkt te zijn, (II), wat de drievoudige klacht betreft kan uit niets worden opgemaakt dat u wel degelijk werd veroordeeld met betrekking tot deze aanklachten en dat het enige document dat u voorlegt als begin van bewijs een uittreksel van uw gerechtelijk dossier is waarop 4 data te zien zijn maar dat uit dit document niet kan opgemaakt worden om welke redenen deze zaken werden aangestipt, dat waar u door uw advocaat in het ongewisse zou zijn gelaten betreffende uw mogelijke veroordelingen kan verwacht worden dat u zelf alle relevantie informatie waarop u de hand kon slaan zou uitspitten om uw eigen risico op vervolging in te schatten en u dit met betrekking tot de door u voorgelegde wet niet deed en u zich diende te informeren of het advies niet kon worden verleend via andere kanalen zoals skype, (III) uw relaas betreffende uw reisweg en het volgens u ontbreken van een uitreisstempel in uw paspoort niet kan worden aangetoond daar u moedwillig uw paspoort vernietigde in de luchthaven van Oostenrijk en dat het feit dat u de autoriteiten trachtte te misleiden tot gevolg heeft dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden en dat u geen geldige verschoning heeft voor uw gedrag daar u stelt dat u handelde op aanraden van vrienden om niet teruggestuurd te worden en dat (IV) de door u voorgelegde documenten de appreciatie niet in positieve zin vermogen om te buigen. Deze appreciatie werd bevestigd door de RvV wier beslissing kracht van gewijsde heeft.

In het kader van uw actuele verzoek verwijst u naar de beslissing van het Ministerie van Justitie (dd. september 2018). U geeft aan dat u bij terugkeer opgesloten zal worden (Verklaring Volgend Verzoek dd. 15 december 2020, punt 16-19). Vooreerst dient het CGVS op te merken dat deze elementen volledig voortvloeien uit uw asielrelaas dat eerder ongeloofwaardig werd bevonden door het

CGVS en dat door de RvV bevestigd werd. Dat u in het verlengde hiervan dan ook een nieuw stuk neerlegt, buigt de eerdere appreciatie niet om. Dit type document zou enkel kunnen dienen ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat in uw geval niet blijkt. Daarenboven betreft dit louter een kopie, waardoor de bewijswaarde gering is. Bovendien acht het CGVS het zeer waarschijnlijk dat dit document gemanipuleerd is. Het CGVS verwijst immers naar een hoog copy-paste gehalte van de hoofding van het document wat blijkt uit de identieke omkadering, de verschillende scherpheden van de stukken tekst vevat in het document en de handtekeningen die gemanipuleerd werden qua grootte. Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat dit document niet van die aard is om de appreciatie van het CGVS om te buigen. Wat uw verklaring betreft dat u vreest dat uw familie omwille van uw problemen schade zullen kennen (Verklaring Volgend Verzoek dd. 15 december 2020, punt 19), wordt gezien de ongeloofwaardigheid van het door u beweerde asielrelaas, dan ook ondermijnd.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen dat u bij terugkeer naar Jordanië ondervraagd zal worden over uw aanwezigheid in het buitenland en dat u geen documenten meer zal ontvangen (Verklaring Volgend Verzoek dd. 15 december 2020, punt 19), te hypothetisch van aard zijn om bij de beoordeling van uw verzoek mee in rekening te worden genomen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker haalt artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aan en geeft inhoudelijke toelichting bij de materiële motiveringsplicht. Vervolgens laat hij het volgende gelden:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verwerende partij in de bestreden beslissing het ‘nieuw’ karakter van de aangebrachte elementen niet heeft onderzocht. Verzoekende partij brengt immers

verschillende nieuwe elementen aangehaald waarom zij niet terug kan keren naar Jordanië. Uiteraard liggen haar verklaringen in het verlengde van hetgeen zij heeft verklaard tijdens haar eerste asielaanvraag.

Echter, toen werd er geen geloof gehecht aan haar relaas en werd haar verweten onvoldoende bewijzen te hebben voorgelegd waaruit haar vrees voor vervolging en onmenselijke en/of vernederende behandeling bleek.

Welnu, thans heeft verzoekende partij bewijsstukken neer waaruit blijkt dat zij bij terugkeer naar Jordanië opgepakt en opgesloten zal worden.

Verwerende partij heeft de nieuwe documenten van verzoekende partij niet eens ten gronde onderzocht en stelt zondermeer dat het document "zeer waarschijnlijk" gemanipuleerd is – quod certe non.

Verwerende partij heeft verzoekende partij nooit de kans gegeven om deze nieuwe elementen te becommentariëren en eventuele verzuchtingen van verwerende partij te weerleggen.

Verwerende partij kan niet met zekerheid stellen dat het document vervalst zou zijn, maar stelt dat het een "hoog copy-paste" gehalte zou hebben, wat dit ook zou mogen betekenen...

Gezien het leven van verzoekende partij op het spel staat, meent zij dat verwerende partij niet zomaar veronderstellingen kan maken en dit dan als een vaststaand feit beschouwen om het relaas van verzoekende partij af te wijzen.

Verwerende partij is bijzonder onzorgvuldig te werk gegaan bij de beoordeling van de tweede asielaanvraag van verzoekende partij.

Indien zij twijfels had over de voorgelegde stukken, had zij verzoekende partij minstens moeten horen. Echter, op geen enkel kreeg zij de kans om haar problemen en haar vrees ten gronde te duiden.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij, zonder verzoekende partij te hebben gehoord, te snel en onvoorzichtig tot een negatieve beslissing is gekomen. Minstens dient aangenomen te worden dat verzoekende partij thans een begin van bewijs aanbrengt van haar van haar problemen. Verwerende partij hecht klaarblijkelijk geen belang aan de documenten en nieuwe elementen die verzoekende partij verzameld heeft om de Belgische asielinstanties te kunnen overtuigen van haar vrees voor haar leven."

Verzoeker vervolgt door te stellen dat hij niet weet wat hij meer zou kunnen doen om aan te tonen dat hij wel degelijk voor zijn leven vreest in Jordanië. Hij wijst verder op het feit dat hij ook een vrees voor discriminatie als Palestijn in Jordanië heeft aangehaald en citeert ter staving hiervan een artikel uit Het Nieuwsblad van 4 juli 2012.

Verzoeker laakt dat de commissaris-generaal alles naast zich neerlegt en meent het asielrelaas niet meer te moeten onderzoeken gezien zijn vorige verzoek om internationale bescherming met een negatieve beslissing werd afgesloten. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens hem dan ook op een kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer waarbij hij als bijlage een bewijs van registratie bij het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) van hem en zijn familie voegt (stuk 1).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 30 maart 2020 heeft besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) artikel 1, D niet op verzoeker van toepassing is, daar uit zijn verklaringen en de door hem neergelegde stukken blijkt dat hij nooit geregistreerd is bij UNRWA en dat hij nooit een beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA, zodat zijn verzoek om internationale bescherming moest worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, omdat (ii) de door verzoeker aangehaalde voorbeelden van discriminerende behandeling niet van die aard zijn dat kan gesproken worden van vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) omdat zijn gevreesde problemen niet dermate systematisch en ingrijpend blijken te zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk wordt, omdat (iii) wat de drievoudige klacht betreft, uit niets kan worden opgemaakt dat verzoeker wel degelijk werd veroordeeld met betrekking tot deze aanklachten en het enige document dat hij voorlegt als begin van bewijs een uittreksel van zijn gerechtelijk dossier is waarop vier data te zien zijn maar waaruit niet kan worden opgemaakt om welke redenen deze zaken werden aangestipt, omdat (iv) van verzoeker kan worden verwacht dat hij zelf alle relevante informatie waarop hij de hand kon slaan zou uitspitten om zijn eigen risico op vervolging in te schatten en hij dat met betrekking tot de door hem voorgelegde wet niet deed en hij zich diende te informeren of het advies niet kon worden verleend via andere kanalen zoals *Skype*, omdat (v) zijn relaas over zijn reisweg en het volgens hem ontbreken van een uitreisstempel in zijn paspoort niet kan worden aangetoond daar hij moedwillig zijn paspoort vernietigde in de luchthaven van Oostenrijk en het feit dat hij de autoriteiten trachtte te misleiden tot gevolg heeft dat de geloofwaardigheid van zijn overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden en hij geen geldige verschoning geeft voor zijn gedrag en omdat (vi) de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin vermogen om te buigen. De Raad heeft deze beslissing en beoordeling bevestigd in zijn arrest nr. 242 559 van 20 oktober 2020.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn eerdere verklaringen dat hij in zijn land van gewoonlijk verblijf

onterecht veroordeeld werd op basis van valse beschuldigingen. Ter staving hiervan legt hij een beslissing van het Jordaanse ministerie van Justitie, afgegeven op 10 september 2018, neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'documenten'). Verzoeker stelt bij terugkeer naar Jordanië te vrezen dat hij zal worden opgesloten op basis van die veroordeling of dat hij in elkaar zal worden geslagen door veiligheidsagenten. Tevens geeft verzoeker aan te vrezen dat hij bij terugkeer zal worden verhoord over het feit dat hij lange tijd in het buitenland verbleef en dat de Jordaanse autoriteiten hem geen nieuwe documenten meer zullen geven. Tot slot geeft verzoeker aan te vrezen dat als de autoriteiten hem niet te pakken kunnen krijgen, ze zijn familieleden schade zullen toebrengen (adm. doss., stuk 6, verklaring volgend verzoek, nrs. 16, 18 en 19).

De Raad stelt verder vast dat waar in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming niet werd betwist, noch door verzoeker noch door de commissaris-generaal, dat verzoeker en zijn familie niet geregistreerd zijn bij UNRWA, hij ter terechtzitting een aanvullende nota neerlegt waarbij hij (een fotokopie van) een UNRWA-registratiekaart voegt waaruit zou moeten blijken dat hij en zijn familie wel degelijk geregistreerd zijn bij UNRWA.

Artikel 55/2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)."

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Dat verzoeker, die steeds heeft voorgehouden niet bij UNRWA te zijn geregistreerd, waardoor zowel zijn eerste als huidig volgend verzoek om internationale bescherming terecht werden beoordeeld in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, thans het geweer van schouder verandert door te beweren dat hij en zijn familie wel degelijk geregistreerd zijn bij UNRWA en hiervan een bewijs bij te brengen, kan allerm minst ernstig worden genoemd. Van een verzoeker om internationale bescherming mag overeenkomstig de op hem rustende medewerkingsplicht worden verwacht dat hij zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn aanvraag tot bescherming en dat verzoeker de nodige feiten en alle relevante elementen aanbrengt, en dit reeds vanaf zijn eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). De uitleg van verzoekers raadsman ter terechtzitting dat hij het neergelegde bewijsstuk niet eerder heeft bijgebracht omdat hij bang was te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus, kan verzoekers gedrag niet verschonen. De Raad herhaalt en benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om open kaart te spelen over alle elementen die relevant zijn voor een correcte beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. De overweging dat het neerleggen van een document mogelijks kan resulteren in een ongewenste uitkomst van het onderzoek van het beschermingsverzoek vormt geen geldige reden om dit document voor de bevoegde instanties achter te houden.

Hoe dan ook blijft verzoeker in gebreke een overtuigend bewijs bij te brengen van zijn bewering UNRWA-geregistreerd te zijn. Het bewijs gevoegd bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota blijkt een loutere fotokopie te zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien dient te worden vastgesteld dat het document meerdere tyfouten bevat ("*Neatr East*" in plaats van "*Near East*", "*Hesd of Family*" in plaats van "*Head of Family*", "*Residentil Address*" in plaats van "*Residential Address*"), welke vaststelling in ernstige mate afbreuk doet aan de authenticiteit ervan.

De Raad besluit dat verzoeker niet kan overtuigen in zoverre hij thans voor het eerst en in tegenstrijd met zijn eerder afgelegde verklaringen voorhoudt geregistreerd te zijn bij UNRWA en onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève te vallen. Zijn beweringen in dit verband, die hij niet staft met overtuigend bewijs, kunnen aldus niet in aanmerking worden genomen als nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens besluit de Raad na lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming evenmin nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“In het kader van uw actuele verzoek verwijst u naar de beslissing van het Ministerie van Justitie (dd. september 2018). U geeft aan dat u bij terugkeer opgesloten zal worden (Verklaring Volgend Verzoek dd. 15 december 2020, punt 16-19). Vooreerst dient het CGVS op te merken dat deze elementen volledig voortvloeien uit uw asielrelaas dat eerder ongeloofwaardig werd bevonden door het CGVS en dat door de RvV bevestigd werd. Dat u in het verlengde hiervan dan ook een nieuw stuk neerlegt, buigt de eerdere appreciatie niet om. Dit type document zou enkel kunnen dienen ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat in uw geval niet blijkt. Daarenboven betreft dit louter een kopie, waardoor de bewijswaarde gering is. Bovendien acht het CGVS het zeer waarschijnlijk dat dit document gemanipuleerd is. Het CGVS verwijst immers naar een hoog copy-paste gehalte van de hoofding van het document wat blijkt uit de identieke omkadering, de verschillende scherpheden van de stukken tekst vevat in het document en de handtekeningen die gemanipuleerd werden qua grootte. Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat dit document niet van die aard is om de appreciatie van het CGVS om te buigen. Wat uw verklaring betreft dat u vreest dat uw familie omwille van uw problemen schade zullen kennen (Verklaring Volgend Verzoek dd. 15 december 2020, punt 19), wordt gezien de ongeloofwaardigheid van het door u beweerde asielrelaas, dan ook ondermijnd. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen dat u bij terugkeer naar Jordanië ondervraagd zal worden over uw aanwezigheid in het buitenland en dat u geen documenten meer zal ontvangen (Verklaring Volgend Verzoek dd. 15 december 2020, punt 19), te hypothetisch van aard zijn om bij de beoordeling van uw verzoek mee in rekening te worden genomen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, te weerleggen of te ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft.

Verzoeker wijst op de door hem neergelegde “bewijsstukken” die moeten aantonen dat hij bij terugkeer naar Jordanië zal worden opgepakt en opgesloten en betwist zonder meer dat de neergelegde beslissing van het ministerie van Justitie “zeer waarschijnlijk” gemanipuleerd is, zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt. Hij betoogt dat de commissaris-generaal niet met zekerheid kan stellen dat dit document vervalst is en “niet zomaar veronderstellingen kan maken en dit dan als een vaststaand feit beschouwen om het relaas van verzoekende partij af te wijzen”.

Te dezen benadrukt de Raad dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoeker slechts een fotokopie heeft neergelegd die bovendien duidelijke tekenen van manipulatie vertoont. De concrete en terechte vaststellingen in dit verband vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker op geen enkele wijze weerlegd of ontcracht. Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker met het in het kader van zijn huidig verzoek neergelegde document in gebreke blijft de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen.

Waar verzoeker het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verwijt hem niet de kans te hebben gegeven “om deze nieuwe elementen te becommentariëren en eventuele verzuchtingen van verwerende partij te weerleggen” en hem daarover niet meer te hebben gehoord, stelt de Raad vast dat uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het volgend verzoek om internationale

bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de door hem aangebrachte nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd bijkomende verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de DVZ werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek om internationale bescherming indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren. Dit blijkt uit artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”

De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek werd verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar nagaat of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk wordt verklaard en dat het CGVS niet verplicht is om hem op te roepen voor gehoor. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel is om alle nieuwe elementen ter staving van zijn volgend verzoek om internationale bescherming reeds bij de DVZ aan te brengen of om toe te lichten waarom dit niet kan (adm. doss., stuk 6, verklaring volgend verzoek). Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ. Overigens laat verzoeker na in zijn verzoekschrift te verduidelijken welke concrete commentaren hij had kunnen geven bij de nieuwe elementen en welke verzuchtingen van de commissaris-generaal hij had kunnen weerleggen en op welke wijze dit een ander licht zou werpen op (de motieven van) de bestreden beslissing.

Wat betreft zijn vrees voor discriminatie, verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift slechts naar een persartikel dat gelet op de datum van publicatie, met name 4 juli 2012, bezwaarlijk als nieuw element in aanmerking kan worden genomen. Nog daargelaten de vaststelling dat dit artikel handelt over de discriminatie in Jordanië van Palestijnse vluchtelingen afkomstig uit Syrië, daar waar verzoeker verklaart als Palestijns vluchteling geboren te zijn in Jordanië, kan verzoeker bovendien niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie, zonder deze *in concreto* te betrekken op zijn persoonlijke situatie, om aan te tonen dat hij in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op het lijden van ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, die door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht, blijkt dat de commissaris-generaal de door verzoeker bijgebrachte nieuwe elementen wel degelijk heeft onderzocht en op goede gronden heeft besloten dat het geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet betreffen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Hoger werd reeds vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen en dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen luidens artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.5. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN